

2016. január 3.

Kálmánháza, Mandabokor

Istentisztelet

„¹Uramnak, az ÚRnak lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az ÚR. Elküldött, hogy örömhírt vigyek az alázatosoknak, bekötözsem a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadon bocsátást a megkötözötteknek.²Hirdetem az ÚR kegyelmének esztendejét, Istenünk bosszúállása napját, vigasztalok minden gyászolót.³Hamu helyett fejdíszot adok Sion gyászolóinak, gyászfátyol helyett illatos olajat, a csüggedés helyett örömeiket. Igazság fainak nevezik őket, az ÚR ültetvényének: őt ékesítik.⁴Felépítik az ősi romokat, helyreállítják a régi omladékokat, újjáépítik a lerombolt városokat, amelyek nemzedékeken át romokban heverték.⁵Jelentkeznek majd az idegenek, hogy legeltessék nyájaitokat, és más népek fiai lesznek földműveseitek és szőlőmunkásaitok.⁶Titeket pedig az ÚR papjainak neveznek, Istenünk szolgálóinak mondanak. A népek gazdagságát élvezitek, kincseikkel büszkélkedhettek.⁷A kétszeres szegény és szidalom után ujjongani fognak osztályrészüknek, mert kétszer annyi jut mindenkinek az országban, örökké tartó örömben lesz részük.⁸Mert én, az ÚR, szeretem az igazságot, gyűlölöm a rablást és az álnokságot. Megadom munkájuk megérdemelt jutalmát, és örök szövetséget kötök ve-

lük. ⁹Híresek lesznek utódaik a nemzetek közt, és ivadékaik a népek között. Bárki látja őket, fölismeri, hogy ezt a népet megáldotta az ÚR. ¹⁰Nagy örömöm telik az ÚRban, víg öröme indít Istenem, mert az üdvösség ruhájába öltöztetett, az igazság palástját terítette rám, mint vőlegényre, ki fölteszi fejdíszét, mint menyasszonyra, ki fölrakja ékszereit. ¹¹Mert ahogyan a föld növényeket hajt, és a kert veteményeket sarjaszt, úgy sarjaszt majd igazságot az én Uram, az ÚR is, és örömeiket minden nép hallatára.” Ézs 61,1-11

Szeretett Gyülekezet!

Mai Igénk két időbeli síkon értendő. Egyrészt van egy jelenbéli üzenete, értelmezése, azaz az adott korban, mikor íródott, abban a korban élő emberek részére volt vigasztalás, bátorítás, másrészt van egy jövőbeli üzenete, egy próféta üzenete, mely a Messiásra utal.

Ahhoz, hogy megértsük ezt a szakaszt, mind a két idősíkról beszélni kell. Nézzük meg először a jelenbéli, azaz az abban a korban élő emberek számára megfogalmazott vigasztalást.

Ebben az időszakban élő igehirdető és lelkigondozó azt a feladatot kapta Istentől – erre utal a mondat eleje: „¹Uramnak, az

ÚRnak lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az ÚR”, – felhatalmazást, mandátumot a Lélek felkenetése által, hogy vigasztalja a babiloni fogságból hazatért kegyeseket: az „alázatosokat”, „megtört szívűeket”, „gyászolókat”. Ha foglyokról és megkötözöttekről beszél, ez nem babilóniai foglyokat jelent, hanem a hazatért gyülekezetnek azt a részét, mely nyomorba jutott, eladósodott és rabszolgává lett. Ügye tudjuk azt, hogy az írások szerint Nabukodonozor Kr. e. 599-ben vette ostrom alá Jeruzsálemet. Az ostrom alatt, Kr. e. 598-ban meghalt Júdea királya, Jójákim, és fia, Konjáhú lett az utóda, nyolc vagy 18 éves korában. Mintegy három hónappal később a város elesett Kr. e. 597-ben, Adar hó 2-án (március 16.). Nabukodonozor a várost és a Templomot is lerombolta és a zsákmányt Babilonba vitték. Babilóniába hurcolták Konjáhut, udvarát és másokat, összesen mintegy tízezer júdeait, és szétszórták őket a birodalomban. Köztük volt Ezékiel is. Ezzel megkezdődött a babiloni fogság. A száműzetés akkor ért véget, amikor Kr. e. 538-ban a babiloni birodalmat megdöntötte a perzsa Nagy Kürosz, aki engedélyt adott a

zsidóknak, hogy visszatérjenek a zsidó Yehud Medinata tartományba. A hazatérők száma 50.000 körül lehetett.

Ezeknek a fogságban élő embereknek hirdet örömhírt a próféta: jön az Úr kegyelmének esztendeje, az adósságok elengedésének éve. Ezt Isten már a törvényben megparancsolta népének, III. Móz 25,10–55: A nyugalom esztendeje (minden 7. évben ne veszenek, ne arassanak, hanem pihenjen meg a föld); A nagy örömnép éve (7-szer 7 nyugalomesztendő 49, s az 50. év legyen a nagy örömnép éve, azaz a fölszabadulás éve), a Földtulajdon törvény és az elszegényedettek védelme: „³⁵**Ha atyádfia elszegényedik, és tönkremegy melletted, segítsd őt**” [...] „³⁶**Ne végy tőle kamatot vagy uzorát. Légy istenfélő, és engedd, hogy éljen melletted atyádfia.** ³⁷**Pénzedet ne kamatra add neki, és ne uzorára adj élelmet.** ³⁸**Én, az ÚR, vagyok a ti Isteneitek, aki kihoztalak benneteket Egyiptomból, hogy nektek adjam Kánaán földjét és Istenetek legyenek.** ³⁹**Ha atyádfia elszegényedik melletted, és eladja magát neked, ne végeztess vele rabszolgamunkát.**”. De a nép nem tartotta meg, Jer 34:8–11 „⁸**Az ÚR igéje szólt Jeremiáshoz, miután Cidkijjá király**

egyezséget kötött Jeruzsálem egész népével, hogy hirdessék ki a rabszolgák felszabadítását,⁹ és engedje szabadon mindenki héber rabszolgáját és rabnőjét, és ne tartsa szolgaságban senki júdai embertársát.¹⁰ Engedelmeskedtek is a vezetők valamennyien meg az egész nép; belementek az egyezésbe, hogy mindenki szabadon engedi rabszolgáját és rabnőjét, és nem tartja tovább senki szolgaságban őket. Engedelmeskedtek, és elengedték őket,¹¹ de azután visszakényszerítették a szabadon bocsátott rabszolgákat és rabnőket, és erőszakkal újra rabszolgákká és rabnőkké tették őket.”. Ezért (is) büntette Isten a népet a babiloni fogsággal: **„Odaadlak titeket a fegyvernek, a dögvésznek és az éhínségnek, és elrettentő példává teszlek benneteket a föld minden országa számára.”** Jer 34,17, de Jer 34:12–22 szakasza erről szól. A fogság végén Ézsaiás az Úr nevében azt az örömhírt hirdette, hogy Isten elengedte az adósságot, 40:2. Eljött Isten „kegyelmének ideje”, a „szabadulás napja”, 49:8. A nép hazatérhetett. De sok nyomorúság közé jutott. Szegénység, belső bajok, csüggedés, „gyászolás” és „böjt” jellemezte a hazatértek életét. Ezért Isten küldötteként Ézsaiás

meghirdeti: jön a „kegyelem esztendeje”, jön az üdvösség ideje. Ez az idő teljes fordulatot hoz a most még szenvedő hívek életébe: a gyászruha és a fejükre szórt hamu helyett ünnepi lakoma lesz a részük, az öröm és tisztesség jeléül olajjal kenik meg fejüket: **„Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam.”** Zsolt 23:5. A csüggedés ideje után dicséretet énekelnek az Úrnak. Olyanok lesznek, mint az évszázados hatalmas fák, melyek az állandóság jelképei, s mint az Úr által plántált és öntözött kertek. A hívek boldog jövődjének rajza ez.

A másik időbeli síkja a jövőbeli, mely meghatározza majd minden ember életét, mely megoldás lesz minden ember életére. Ezt a próféciát olvassa fel Jézus, amikor elkezdí szolgálatát, azaz meghirdeti programját. Teljesen nyilvánvalóan és egyértelműen A Messiásról, Jézusról is szól ez az Igeszakasz.

Amikor arra a kérdésünkre keressük a választ, hogy kicsoda Jézus Krisztus, akkor ebben a rövid igeszakaszban megtaláljuk. Megtaláljuk, mert Jézus meghirdette a programját ebben az Igében: **„Hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek”**. Isten programja az, mondja Jézus, hogy jó hírt mondjak, kiáltsak a

szegényeknek. Kik a szegények? Jézus követői között találunk anyagi értelemben szegényeket, és biztos, hogy számára nem volt mellékes az ő ügyük. Azonban jó hírt hirdetett a gazdagoknak is - pl. a vámszedők. Jézus azt hirdette, hogy Isten szereti azokat és jövőt készít azoknak, akiket megvetettek, gyűlöltek, lenéztek saját népüknek tagjai. A szegénység mindenféle nyomorúságot magába foglal. Jézusnak jó híre van minden szegény számára. Aki testi egészségében szegényedett meg és aki lelkileg nyomorodott meg. Aki szegény az örömben, és aki szegény élete céljának az ismeretében. Aki szegény a kapcsolataiban, mert már mindenkit elvesztett - akár a halál, akár annak elviselhetetlen volta miatt. Aki szegény a múltjára nézve, mert nem kellemes, hanem fájdalmas emlékei vannak csak, és aki szegény a jövőjére nézve: mert nincs reménysege, nincs kedve élni, nem lát maga előtt jövőt. Bármiféle szükségben és nyomorúságban az, akit az élő Isten ruházott fel hatalommal és küldött el, tud örömhírt mondani neked. Aki Jézust elfogadja - itt is azt mondja -, annak Ő a szükségleteit, legyenek azok bár testiek vagy lelkiek, meg-

elégíti és kielégíti. Sőt békességet, nyugalmat és elvehetetlen életet ad.

Aztán így folytatja, hogy „**Azért jöttem, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek.**” Itt nem arról van szó, hogy börtönben levő foglyokat kiszabadítja, hogy szabadon flangálnak az utcákon. Ilyen értelemben sem a törvényt felrúgni akarja! Nem erről beszél.

Azt mondja, hogy akik valami miatt rabságban élnek. Akiket egyfajta szenvedély kötöz. Akinek a vagyon, a hatalom, a szenvedélyük, akik csak önmaguknak élnek és maguk körül forognak az önzésben, az önszeretben, az önsajnálásban, meg az önimádatban. Akik maguknak szinte szobrot állítanak, és aki nem a körül forog, és nem annak szolgál, azt gyűlölök. A legteljesebb egoizmus, az egyik legnagyobb rabtartó. Amikor valaki csak saját maga körül forog. Vagy akik - mondja Jézus - a babonáság foglyai. Akik az okkultizmus foglyai. Akik félnek és rettegnek, ha nem úgy lesz, ahogy azt megjósolták nekik. Ha bizonyos napok nem akkor, és nem úgy folytatódnak, ahogy ők gondolják. Akik a vallásosság foglyai. Akik a vallás mindenfajta előírásait

próbálják megtartani, s a végén rájönnek, hogy megtarthatatlan a vallás előírása. De az élő Istenhez igazából semmi közük sincsen. Akik a rossz szokásaik foglyai, és nincsen ebből szabadulás - úgy tűnik. Akik teszik, amit tesznek, és mindenkinek az idegeire mennek. Akik összeveszejtenek embereket, mert nincs békeség a szívükben. Az önzés foglyai. Csak egyet szeretnek, saját magukat.

És így folytatja: azért jöttem, hogy a vakok szemeit megnyissam. Létezik fizikai vakság, és létezik lelki vakság is. Jézus itt mind a kettőről beszél. Sok fizikai vaknak visszaadta a látását, és minden lelki vakságban szenvedőnek kinyithatja a lelki szemeit. A hitetlenség az mindig lelki vakság. A hitetlen ember nem látja, hogy létezik Isten, hogy neki van szava, vezetése, tanácsa. Akinek nem kell a hit látása, az vegye tudomásul, hogy vak. Nem látja a valóságot. Észlel bizonyos dolgokat ebből a világból fizikailag, de lelkileg vak arra nézve, hogy az Isten szereti őt, hogy Jézusban megváltotta, hogy új életet szán neki is. Tisztaságot, békességet és örömet. Nem látja, mert lelkileg vak.

Minden bűnből, megkötözöttségéből, félelemből, elesett lelki állapotból van szabadulás, mert van Szabadító. De csak vele, az Ő segítségével, nála nélkül lehetetlen dolog. Gondoljuk csak végig mindazt, ami most elhangzott. Rabságban élünk, vagy pedig engedjük, hogy Isten megszabadítson? Amire most rámutatott, akkor nem kéne rányitni az ajtót arra az illetőre? Igazán, őszintén bocsánatot kérni végre? Elvégezni azt, ami a feladatunk? Félretenni azt a döntést, és meghozni az Isten szerint való módon? Kettő perc alatt kiderül, hogy de jó, hát ez a jó. Miért féltem én ettől? Isten nem kifoszt, nem megfoszt, hanem teljessé akarja tenni az életet!

Mit mond? Hirdetem az Úrnak kedves esztendejét. Ez az egész év lehet az Isten kedves esztendeje. Akarjuk mi ezt? Ez együtt jár azzal, hogy a Szabadító Isten Szabadító Fiát, Jézust elfogadom. Újra hallgatok rá, odafigyelek a szavára, s ott van az akarat a szívemben, hogy cselekedni akarom, amit mond nekem.

Mi az a rabság? Amire rámutat? Akarsz belőle szabadulni? Ő meg tud szabadítani. Senki más nem tud.

Jézus azt mondja, hogy van szabadulás. Akarsz-e szabadulni? Azért jöttem, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, a vakoknak szemük megnyílását, és hirdessem az Úrnak kedves esztendejét.

Ámen!